

Arrest

nr. 224 710 van 7 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat P. ROELS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo en bent u Surinaams staatsburger. Uw ouders gingen al vroeg uit elkaar en u werd grootgebracht door uw moeder in een arme wijk van Paramaribo. U maakte de middelbare school niet af uit financiële overwegingen. Door zelf te gaan werken kon u uw moeder ondersteunen opdat zij uw vier jongere broers kon onderhouden. Via facebook kwam u in 2018 in contact met F. L. (...), een dame die de Surinaamse nationaliteit bezit en legaal in België verblijft. Om haar beter te leren kennen en af te tasten of er meer dan vriendschap in het spel was, besloot u haar op

te zoeken in Mol, de Belgische gemeente waar zij woont. Op 9 april 2018 verkreeg u een visum voor Nederland bij de Nederlandse ambassade in Paramaribo. U bereidde uw vertrek voor en op 16 mei 2018 nam u het vliegtuig naar Europa. Na een tussenlanding in Nederland kwam u op 18 mei 2018 in België aan. Het klikte tussen u en uw vriendin. Op 30 augustus 2018 dienden jullie een verklaring van wettelijke samenwoning in. Uw Nederlands visum was intussen reeds enkele maanden verlopen. Er werd u op 22 oktober 2018 bijgevolg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. U gaf hieraan geen gevolg. Op 29 januari 2019 weigerde de gemeente Mol, na een negatief advies van het Parket van Antwerpen (afdeling Turnhout), uw wettelijke samenwoning met uw vriendin te registreren omdat was vastgesteld dat jullie aanvraag niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar slechts op het verwerven van een verblijfsrecht. Op 11 februari 2019 werd bij een adrescontrole door agenten van de politiezone Balen-Dessel-Mol vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U werd hierna overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Op 14 mei 2019 mislukte een eerste poging om u naar Suriname terug te leiden omdat u zich er in laatste instantie tegen verzette. Op 6 juni 2019, vijf dagen voor de tweede verwijderingspoging die gepland stond voor 11 juni 2019, verzocht u in België om internationale bescherming. Omdat u in Suriname niets meer heeft, omdat het niet eenvoudig is om er een baan te vinden, omdat er veel corruptie op de arbeidsmarkt en omdat er in Paramaribo veel discriminatie is tussen de verschillende bevolkingsgroepen, vreest u bij een eventuele terugkeer naar Suriname aan lager wal te geraken en uw toevlucht te zullen moeten nemen tot de criminaliteit om te kunnen voorzien in uw levensonderhoud. Bovendien wenst u in België een leven op te bouwen met uw vriendin. In uw administratief dossier bevinden zich kopieën van uw paspoort en uw visum voor Nederland, dat u werd toegekend op 9 april 2018 en geldig was van 18 april 2018 tot 2 juni 2018. Overige documenten legde u ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven niet neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terughouding of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U diende namelijk pas een verzoek om internationale bescherming in nadat de Belgische autoriteiten hadden beslist u vast te houden en hadden beslist om u van het grondgebied te verwijderen, nadat u eerder geen gevolg had gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat u betekend werd op 22 oktober 2018 en nadat u zich verzet had tegen een repatriëringspoging op 14 mei 2019.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan er gewezen worden op de vaststelling dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Hoewel u reeds op 18 mei 2018 aankwam in België verzocht u niet onmiddellijk om internationale bescherming. Toen u op 22 oktober 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, liet u eveneens na de Belgische autoriteiten om internationale bescherming te verzoeken. Evenmin maakte u uw vrees kenbaar toen u op 11 februari 2019 werd aangehouden door de politie. Integendeel, toen u onmiddellijk na uw arrestatie gevraagd werd of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer naar Suriname in de weg staan, antwoordde u ontkennend (Administratief rapport adrescontrole, 11 februari 2019). U gaf slechts aan

naar België te zijn gekomen voor een vakantie en omdat u een vriendin had leren kennen. U was niet teruggekeerd naar uw land van herkomst omdat u uw relatie verder wou uitbouwen (Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, 11 februari 2019, vragen 2 en 3). Pas op 6 juni 2019 – i.e. vijf dagen voor de tweede poging om u naar Suriname te repatriëren, bijna vier maanden na uw opsluiting in het Centrum voor Illegalen te Merksplas en meer dan een jaar nadat u in België aankwam en uw Nederlands visum verlopen was – verzocht u om internationale bescherming. Geconfronteerd met dit laattijd verzoek gaf u aan dat u geprobeerd had om wettelijk samen te wonen met uw vriendin. Toen dit mislukte zag u geen andere uitweg dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wou immers niet terug naar Suriname, u wou gewoon in België blijven om met uw vriendin een leven uit te bouwen (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt slechts dat uw verzoek louter is ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen. Een dergelijke houding kan slechts gezien worden als een ernstige indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Als dusdanig relateert deze vaststelling op voorhand reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees bij terugkeer op bijzonder ernstige wijze.

U haalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vooreerst aan dat u niet terug kan keren naar Suriname omdat er u niets heeft, nergens terecht kan, het niet eenvoudig is om werk te vinden en uit vrees om zo in de criminaliteit te belanden (CGVS, p. 7 en 10). Deze beweringen overtuigen echter niet. Niet alleen kon u steeds bij uw moeder wonen - zij kon gebruik maken van het huisje van uw oom - ook heeft u vier broers met wie u nog contact heeft en woont ook uw vader nog in Paramaribo. Uit uw facebookprofiel blijkt daarnaast dat u meer dan tweeduizend vrienden heeft van wie het merendeel in Suriname woont (CGVS, p.7). Dat u nergens terecht kan is bijgevolg een bewering die in alle redelijkheid geen steek houdt. Daarnaast gaf u aan in het verleden op verschillende plaatsen gewerkt te hebben, op legale wijze in de bouw en in een stenenfabriek en op illegale basis in de Surinaamse goudmijnen. Ook blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw vader als uw moeder en drie van uw vier broers tewerkgesteld zijn, terwijl u van uw jongste broer niet weet of hij al dan niet nog studeert (CGVS, p. 4 en 5). Uit niets blijkt dan ook dat u niet opnieuw werk kan vinden bij een eventuele terugkeer naar Suriname. Dat het enige tijd kan duren voordat u effectief werk vindt, doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 11). Evenmin werpen uw beweringen dat er in Suriname sprake is van corruptie en een zeker nepotisme op de arbeidsmarkt een ander licht op deze conclusie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit slechts het geval was in het illegale circuit. U kon dan ook geen voorbeelden geven van deze door u beweerde corruptie op de reguliere arbeidsmarkt (CGVS, p. 9 en 11). Uw verklaringen dat u nergens vreest terecht te kunnen bij een terugkeer naar Suriname en er geen werk te zullen vinden overtuigen dan ook geenszins. Bovendien zijn dit asielmotieven van louter socio-economische aard en ressorteren zij bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er in dit verband zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts haalde u aan dat er in Suriname sprake is van discriminatie tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Suriname (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U kon dit evenwel niet in concreto aantonen (CGVS, p. 9). U verwees hierbij aanvankelijk weer naar uw tewerkstelling in de illegale goudwinning, hetgeen, zoals hierboven reeds aangegeven, niet wegneemt dat u zich op de reguliere arbeidsmarkt kan begeven. U stelde daarnaast dat, indien u zich begeeft in een wijk met een andere demografische samenstelling (zoals Javanen of Hindoestanen), men niet welkom is en dat dan soms de politie voor niets opgetrommeld wordt (CGVS, p. 9). Gezien u geen andere voorbeelden kon geven van deze vorm van discriminatie (CGVS, p. 10) en gezien uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u in Suriname ook op andere vlakken geenszins discriminerend werd bejegend kan besloten worden dat deze situatie niet meer is dan een onderling wantrouwen en allerm minst weerhouden kan worden als een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ressorteert onder de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw beweringen dat u opgroeide in het getto van Paramaribo en uw wens niet te moeten terugkeren naar dergelijke levensomstandigheden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8; CGVS, p. 9 en 10) dient opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband evenmin overtuigen. Naast uw stelling dat het steeds mogelijk is dat u beroofd wordt ook al heeft u maar honderd Surinaamse dollar op zak, hetgeen overigens nooit gebeurd is (CGVS, p. 10), kon u slechts stellen dat uw autoradio tweemaal werd gestolen. Deze twee diefstallen, hoe laakbaar dit gedrag van uw medeburgers ook is, zijn geenszins zwaarwichtig genoeg om te kunnen gewagen van een gegronde

vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Andere problemen heeft u overigens in Suriname niet gekend (CGVS, p. 10), niet met uw medeburgers en evenmin met uw autoriteiten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7; CGVS, p. 8).

Betreffende uw wens om in België te blijven omdat u een leven wil uitbouwen met uw partner (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 7 en 10) dient nog opgemerkt te worden dat een dergelijk motief van louter persoonlijke en intrafamiliale aard is en op zich evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is een dergelijk motief niet relevant. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende partner en kinderen, die overigens over de Belgische nationaliteit beschikken, dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd.

Uw paspoort en uw visum voor Nederland bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit. Deze documenten spreken zich evenwel geenszins uit over uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Suriname en zijn dan ook niet van die aard dat zij bovenstaande argumentatie kunnen ombouwen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoeker zijn asielrelaas "compleet ongeloofwaardig" is en dit in de eerste plaats omdat hij verschillende identiteiten zou opgegeven hebben en dat hij zich nooit zou aangemeld hebben bij de autoriteiten om een verzoek tot internationale bescherming.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat daar "totaal geen geloof" kan aan gehecht worden, maar zoals *supra* gesteld blijkt uit niets dat hij een ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd.

Verweerder besluit dan ook geheel onterecht om verzoeker het nadeel van de twijfel te geven. Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:

"The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof."
(EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming ongegrond is.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bijgevolg werd er geoordeeld dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze beslissing.

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht omtrent de motieven.

Uit het verder uiteengezette zal tevens blijken dat het Commissariaat-Generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

3. Verzoeker heeft inderdaad niet bij zijn aankomst in België, t.t.z. in 2018, een asielaanvraag ingediend.

Echter een laattijdige asielaanvraag geen argument vormen om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:
"(...)"¹

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag:

"The decision-maker should consider whether the applicant's failure to apply for international protection at the earliest opportunity was due to a desire to achieve security, albeit temporary and in an irregular manner. The decision-maker should bear in mind the effects of disorientation, language barriers, anxiety, and/or fear in this regard. The applicant [...] may be under the control of others who have cautioned against or prevented an application being lodged. Alternatively, an applicant may have delayed making an asylum claim through fear or mistrust of the authorities, or doubts about the procedure rendering a just outcome. The decision maker should also take into account the effect of any trauma experienced. The symptoms of trauma, including avoidance, dissociation, and shame, may mean that an applicant does not make an application for international protection until compelled by circumstances such as the threat of forced return."

Uit het asielrelaas van verzoeker komt duidelijk naar boven dat hij Suriname ontvluchtte omwille van de problemen die hij daar had.

Dat hij dan ook pas in 2019 een asielaanvraag heeft ingediend, mag an sich geen beletsel vormen om zijn geloofwaardigheid te ondervragen.

4. Verzoeker is de mening toegedaan dat de vormen van bedreiging die hij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS haalt in haar beslissing aan dat op verzoeker de bewijslast ligt.

Daarbij vraagt zij echter een onmogelijke bewijslast van verzoeker. Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

"It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."²

Verzoeker heeft dan ook in zijn asielrelaas te kennen gegeven dat hij in Suriname terecht komt in een situatie van extreme armoede dewelke gelijk staat met een schending van art. 3 EVRM.

Inderdaad, uit zijn relaas komt duidelijk naar voren dat er een groot tekort is aan adequate huisvesting en/of financiële middelen om te voorzien in de basisbehoeften zoals water, voedsel, sanitaire voorzieningen.

Gelet op het feit dat er al helemaal geen ondersteunend netwerk beschikbaar is, zal verzoeker omwille van zijn financiële precaire toestand, genoodzaakt zijn om op straat te slapen en terecht komen in de criminaliteit.

Dat nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier blijkt dat zij hier enig onderzoek naar gevoerd heeft.

5. Met betrekking tot subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker dient aan te tonen dat zij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat Suriname een veilig land voor hem zou zijn. Verzoeker herhaalt dan ook dat hij naar het land van herkomst, zijnde Suriname, zal worden uitgewezen zonder dat er een onderzoek naar art. 3 EVRM werd gevoerd. Nochtans is verweerster maar al te goed op de hoogte van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar:

"Human rights issues included corruption, trafficking in persons, violence and abuse against women and children, use of child labour, and criminal defamation laws, although there were no prosecutions during the year." (USDOS, Suriname 2018 human rights report, <https://sr.usembassy.gov/wp-content/uploads/sites/115/2018-HUMAN-RIGHTS-REPORT-SURINAME-Narrative.pdf>, 1)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Suriname in geen geval een veilige plaats is en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker verzoekt de Raad in hoofddorde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.

Ondergeschikt verzoekt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing met genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, omdat (ii) zijn beweringen dat hij niet kan terugkeren naar Suriname omdat hij er niets heeft, nergens terecht kan, het niet eenvoudig is om werk te vinden en uit vrees om zo in de criminaliteit te belanden niet overtuigen, omdat (iii) hij de discriminatie tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Suriname niet *in concreto* kon aantonen, omdat (iv) zijn beweringen dat hij opgroeide in het getto van Paramaribo en zijn wens niet te moeten terugkeren naar dergelijke levensomstandigheden evenmin overtuigen, en omdat (v) zijn wens om in België te blijven omdat hij een leven wil uitbouwen met zijn partner een motief van louter persoonlijke en intra-familiale aard is dat evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève of onder de definitie van subsidiaire bescherming. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Suriname in een situatie van extreme armoede terecht te komen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst meent de Raad dat het gegeven dat verzoeker reeds op 18 mei 2018 in België aankwam, doch pas op 7 juni 2019, kort voor een tweede poging om hem naar Suriname te repatriëren, besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Over de laattijdigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Vooreerst kan er gewezen worden op de vaststelling dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan en mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Hoewel u reeds op 18 mei 2018 aankwam in België verzocht u niet onmiddellijk om internationale bescherming. Toen u op 22 oktober 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, liet u eveneens na de Belgische autoriteiten om internationale bescherming te verzoeken. Evenmin maakte u uw vrees kenbaar toen u op 11 februari 2019 werd aangehouden door de politie. Integendeel, toen u onmiddellijk na uw arrestatie gevraagd werd of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer naar Suriname in de weg staan, antwoordde u ontkennend (Administratief rapport adrescontrole, 11 februari 2019). U gaf slechts aan naar België te zijn gekomen voor een vakantie en omdat u een vriendin had leren kennen. U was niet teruggekeerd naar uw land van herkomst omdat u uw relatie verder wou uitbouwen (Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, 11 februari 2019, vragen 2 en 3). Pas op 6 juni 2019 – i.e. vijf dagen voor de tweede poging om u naar Suriname te repatriëren, bijna vier maanden na uw opsluiting in het Centrum voor Illegalen te Merksplas en meer dan een jaar nadat u in België aankwam en uw Nederlands visum verlopen was – verzocht u om internationale bescherming. Geconfronteerd met dit laattijd verzoek gaf u aan dat u geprobeerd had om wettelijk samen te wonen met uw vriendin. Toen dit mislukte zag u geen andere uitweg dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wou immers niet terug naar Suriname, u wou gewoon in België blijven om met uw vriendin een leven uit te bouwen (CGVS, p. 10). Hieruit blijkt slechts dat uw verzoek louter is ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen. Een dergelijke houding kan slechts gezien worden als een ernstige indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Als dusdanig relateert deze vaststelling op voorhand reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees bij terugkeer op bijzonder ernstige wijze.”

Waar verzoeker verwijst naar artikel 10.1 van de richtlijn 2013/32/EU en naar een opmerking van het UNHCR, wordt er op gewezen dat (i) hij geen elementen aanbrengt ter verklaring van het laattijdig indienen van zijn verzoek en dat (ii) zijn verzoek niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk gedaan zou zijn. In de bestreden beslissing worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoeker er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Zo wordt in de bestreden beslissing (onder meer) terecht als volgt gesteld:

“U haalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vooreerst aan dat u niet terug kan keren naar Suriname omdat er u niets heeft, nergens terecht kan, het niet eenvoudig is om werk te vinden en uit vrees om zo in de criminaliteit te belanden (CGVS, p. 7 en 10). Deze beweringen

overtuigen echter niet. Niet alleen kon u steeds bij uw moeder wonen - zij kon gebruik maken van het huisje van uw oom - ook heeft u vier broers met wie u nog contact heeft en woont ook uw vader nog in Paramaribo. Uit uw facebookprofiel blijkt daarnaast dat u meer dan tweeduizend vrienden heeft van wie het merendeel in Suriname woont (CGVS, p.7). Dat u nergens terecht kan is bijgevolg een bewering die in alle redelijkheid geen steek houdt. Daarnaast gaf u aan in het verleden op verschillende plaatsen gewerkt te hebben, op legale wijze in de bouw en in een stenenfabriek en op illegale basis in de Surinaamse goudmijnen. Ook blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw vader als uw moeder en drie van uw vier broers tewerkgesteld zijn, terwijl u van uw jongste broer niet weet of hij al dan niet nog studeert (CGVS, p. 4 en 5). Uit niets blijkt dan ook dat u niet opnieuw werk kan vinden bij een eventuele terugkeer naar Suriname. Dat het enige tijd kan duren voordat u effectief werk vindt, doet hieraan geen afbreuk (CGVS, p. 11). Evenmin werpen uw beweringen dat er in Suriname sprake is van corruptie en een zeker nepotisme op de arbeidsmarkt een ander licht op deze conclusie. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit slechts het geval was in het illegale circuit. U kon dan ook geen voorbeelden geven van deze door u beweerde corruptie op de reguliere arbeidsmarkt (CGVS, p. 9 en 11). Uw verklaringen dat u nergens vreest terecht te kunnen bij een terugkeer naar Suriname en er geen werk te zullen vinden overtuigen dan ook geenszins. Bovendien zijn dit asielmotieven van louter socio-economische aard en ressorteren zij bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er in dit verband zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat hij in Suriname zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die hem ertoe zal noodzaken op straat te slapen en in de criminaliteit terecht te komen daar er een groot tekort is aan adequate huisvesting en/of financiële middelen om te voorzien in de basisbehoeften zoals water, voedsel, sanitaire voorzieningen, en hij er geen ondersteunend netwerk heeft, slaagt verzoeker er niet in deze concrete, op zijn persoonlijke situatie toegespitste motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Het louter herhalen van de asielmotieven is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, wat hier aldus niet gebeurt.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden het volgende gesteld:

“Voorts haalde u aan dat er in Suriname sprake is van discriminatie tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Suriname (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U kon dit evenwel niet in concreto aantonen (CGVS, p. 9). U verwees hierbij aanvankelijk weer naar uw tewerkstelling in de illegale goudwinning, hetgeen, zoals hierboven reeds aangegeven, niet wegneemt dat u zich op de reguliere arbeidsmarkt kan begeven. U stelde daarnaast dat, indien u zich begeeft in een wijk met een andere demografische samenstelling (zoals Javanen of Hindoestanen), men niet welkom is en dat dan soms de politie voor niets opgetrommeld wordt (CGVS, p. 9). Gezien u geen andere voorbeelden kon geven van deze vorm van discriminatie (CGVS, p. 10) en gezien uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u in Suriname ook op andere vlakken geenszins discriminerend werd bejegend kan besloten worden dat deze situatie niet meer is dan een onderling wantrouwen en allerm minst weerhouden kan worden als een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ressorteert onder de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw beweringen dat u opgroeide in het getto van Paramaribo en uw wens niet te moeten terugkeren naar dergelijke levensomstandigheden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8; CGVS, p. 9 en 10) dient opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband evenmin overtuigen. Naast uw stelling dat het steeds mogelijk is dat u beroofd wordt ook al heeft u maar honderd Surinaamse dollar op zak, hetgeen overigens nooit gebeurd is (CGVS, p. 10), kon u slechts stellen dat uw autoradio tweemaal werd gestolen. Deze twee diefstallen, hoe laakbaar dit gedrag van uw medeburgers ook is, zijn geenszins zwaarwichtig genoeg om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Andere problemen heeft u overigens in Suriname niet gekend (CGVS, p. 10), niet met uw medeburgers en evenmin met uw autoriteiten (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7; CGVS, p. 8).

Betreffende uw wens om in België te blijven omdat u een leven wil uitbouwen met uw partner (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 7 en 10) dient nog opgemerkt te worden dat een dergelijk motief van louter persoonlijke en intrafamiliale aard is en op zich evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw

eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is een dergelijk motief niet relevant. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende partner en kinderen, die overigens over de Belgische nationaliteit beschikken, dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 8, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw paspoort en uw visum voor Nederland bevestigen slechts uw identiteit en nationaliteit. Deze documenten spreken zich evenwel geenszins uit over uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Suriname en zijn dan ook niet van die aard dat zij bovenstaande argumentatie kunnen ombouwen."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Suriname zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt alvast niet uit het citaat uit het rapport van USDOS dat verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om in het Nederlands zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN